

ОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 72 0 П 063818 20 Рев
Бања Лука, 6.5.2020. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Тање Бундало, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Р.Ч. из Б.Л., кога заступа О.Х. адвокат из Б.Л., против тужених 1. РС, Републичка ... ПЈ Б.Л. и Министарство ..., Основни суд ...и 2. Град Б.Л., које заступа Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника у Бањој Луци, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужитеља и туженог Град Б.Л., против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 П 063818 19 Гж од 30.9.2019. године, на сједници одржаној 6.5. 2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужитеља, изјављена против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 П 063818 19 Гж од 30.9.2019. године, у дијелу којим је његова жалба одбијена и потврђена пресуда Основног суда у Градишци број 72 0 П 063818 17 П од 20.2.2019. године у одбијајућем дијелу тужбеног захтјева за накнаду штете (став 3. изреке побијане пресуде), се одбија.

Ревизија туженог Града Б.Л. се усваја и иста другостепена пресуда, у дијелу којим је жалба тужитеља дјелимично усвојена, означена првостепена пресуда преиначена и овај тужени обавезан да тужитељу из основа стицања без основа исплати износ од 49.700,00 КМ, са законском затезном каматом од 4.11.2013. године до 30.9.2018. године (став 1. изреке побијане пресуде), преиначава тако, што се тужбени захтјев тужитеља у овом дијелу одбија, те се у односу на овог туженог преиначава и одлука о трошковима поступка (став 2. изреке побијане пресуде) на начин, да се обавезује тужитељ да туженом Граду Б.Л. накнади трошкове поступка у износу од 11.875,00, у року од 30 дана под пријетњом принудног извршења.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци број 72 0 П 063818 17 П од 20.2.2019. године, одбијен је тужбени захтјев тужитеља за накнаду штете, изгубљене користи у виду мјесечне закупнине за пословни простор, површине 116,63 м², са магацином површине 58 м², трособног стана на спрату, површине 116,60 м², трособног стана на мансарди, површине 116,60 м², изграђени на кч. број 32/2 и кч. број 32/5 СП Б.Л., да му тужени исплате солидарно износ од 404,400,00 КМ и исти износ на име законске затезне камате, као и захтјев да му тужени Град Б.Л. исплати, на име накнаде за уређење грађевинског земљишта износ од 49.700,00 КМ и исти износ на име законске затезне камате и захтјев за накнаду трошкова поступка и

обавезан је тужитељ да туженима накнади трошкове поступка у износу од 16.250,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 П 063818 19 Гж од 30.9.2019. године, жалба тужитеља је дјелимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у односу на туженог Град Б.Л. тако, што је овај тужени обавезан да тужитељу, из основа стеченог без основа исплати износ од 49.700,00 КМ, са законском затезном каматом од 4.11.2013. године до 30.9.2018. године, док је захтјев за исплату камате за период од 1.10.2001. године до 30.9.2018. године одбијен, те је преиначена и одлука о трошковима поступка, као у другом ставу изреке. У осталом дијелу жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда у одбијајућем дијелу захтјева у односу на тужену Републику Српску је потврђена.

Другостепену пресуду ревизијом побијају тужитељ и тужени Град Б.Л..

Тужитељ ревизијом побија другостепену пресуду у одбијајућем дијелу, због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалог права и предлаже да се побијана пресуда преиначи и усвоји тужбени захтјев, уз накнаду трошкова састава ревизије у износу од 2.050,00 КМ или укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужени у одговору на ревизију тужитеља предлажу да се ревизија одбије.

Тужени Град Б.Л. ревизијом побија другостепену пресуду у преиначавајућем дијелу, због разлога из члана 240. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/813, даље: ЗПП) и предлаже да се побијана пресуда у том дијелу преиначи, уз накнаду трошкова састава ревизије у износу од 3.750,00 КМ, или укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужитељ није доставио одговор на ревизију.

Ревизија тужитеља није основана, а ревизија туженог Град Б.Л. је основана.

Тужитељ захтјевом у тужби тражи да му тужени солидарно накнаде штету (изгубљену корист), по основу незаконитог поступања органа тужених, у износу од 404.400,00 КМ и исплате камате у истом износу и да му тужени Град Б.Л., исплати из основа стеченог без основа, износ од 49.700,00 КМ, са каматом од 1.10.2001. године до 30.9.2018. године, као и накнаду трошкова поступка.

Расправљајући о тужбеном захтјеву тужитеља првостепени суд је утврдио: да је између С.М. рођене К., Л.М., М. и М.М., као продаваца, и Н.Г., као купца, закључен купопродајни уговор од 6.5.1987. године, предметом којег је стан из зк.ул. број 3561 к.о. Б.Л. и да је истим пренесено и право кориштења на парцели кч. број 32/13, која служи за редовну употребу куће; да у земљишној књизи у „Ц“ листу приликом цијепања парцела 1989. године, нису уписани ранији носиоци права кориштења на земљишту из зк.ул. број 3561 к.о. Б.Л., што је учињено РУГИП од 3.6.2013. године; да су 15.9.1991. године тужитељ (купац) и Н.Г. (продавац), закључили уговор о купопродаји предметног стана и да је пресудом на основу признања Основног суда у Бањој Луци број П-1179/97 од 25.6.1997. године, утврђења ваљаност овог уговора; да је тужитељ изградњу објекта на кч. број 32/32 и 32/35 (стари премјер) започео

1999. године и да је објекат градио до 2001. године, када је по налогу инспекције градња обустављена; да је вјештак Милан Пикула у налазу од 24.12.2000. године и од 30.11.2003. године нашао, да је парцела кч. број 32/32 цијепана 1989. године, када су формиране: кч. број 32/13, 32/32, 32/33 и 32/34, да је кч. број 32/32 уписана у зк. ул. број 3561 к.о. Б.Л., као грађевински неизграђена парцела, да је на истој изграђен објекат (да су изведени груби грађевински радови), а да мањи дио објекта лежи на кч. број 32/35 из зк. ул. број 921 к.о. Б.Л., која је уписана са правом кориштења грађевински неизграђеног земљишта у корист ранијих носилаца тога права и да те парцеле чине једну грађевинску парцелу, којим по новом премјеру одговара кч. број 216/4, уписана у пл. број 1276 к.о. Б.Л.; да рјешењем органа Града Б.Л. број 01-364-2169/99 од 8.2.2001. године, тужитељу издата урбанистичка сагласност за изградњу стамбено пословног објекта на кч. број 32/32 и 32/35 старог премјера, по новом премјеру кч. број 216/4 к.о. Б.Л. и одређена је накнада за уређење градског грађевинског земљишта у износу од 49.702,00 КМ, коју је тужитељ уплатио 24.9.2001. године; да је тужитељ истом органу поднио захтјев 25.5.2001. године за издавање одобрења за изградњу, а 5.10.2001. године је поднио захтјев да му РУГИП додјели земљиште на трајно кориштење за изградњу објекта; да је закључком Одјељења за просторно уређење Града Б.Л. од 30.10.2003. године (по захтјеву тужитеља), прекинут поступак издавањем одобрења за градњу, јер није доставио доказе о ријешеним имовинско правним односима; да је актом истог органа од 14.10.2003. године, тужитељ позван да ради издавања рјешења о одобрењу за изградњу спорног објекта достави доказ о праву на непокретностима; да је рјешењем Скупштине Града Б.Л. број 25-475-921/01 од 27.12.2004. године утврђен губитак права кориштења градског грађевинског земљишта на кч. број 32/32 и кч.бр. 32/35 и утврђено је право власништва тужитеља, као градитеља стамбеног објекта, које рјешење је поништено пресудом Окружног суда у Бањој Луци број У-75/05 од 8.2.2006. године (по тужби носилаца права кориштења на парцелама); да су 1.11.2005. године, тужитељ (закуподавац) и А. д.о.о Бања Лука (закупопримац), закључили предуговор о закупу стамбеног и пословног простора који се налази у предметном објекту; да је рјешењем Одјељења за просторно уређење Града Б.Л. број 03-364-3852/06 од 19.4.2007. године, тужитељу дата урбанистичка сагласност за легализацију наведеног објекта и одређено је да је инвеститор дужан платити накнаду за трошкове уређења грађевинског земљишта.; да је тужитељ 25.9.2009. године поднио захтјев да се настави поступак издавања одобрења за легализацију објекта, па како је захтјев био непотпун актом од 17.2.2010. године позван је да достави доказе о праву својине на непокретностима; да је због немогућности достављања доказа о ријешеним имовинско-правним односима закључком Одјељења за просторно уређење Града Б.Л. број 03-361-509/01 од 6.5.2010. године, одбачен захтјев тужитеља за издавање одобрења за легализацију предметног објекта; да је правоснажном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048274 11 П 2 од 24.10.2014. године, одбијен захтјев тужитеља А.М. и А.Т., да се утврди да су сукорисници земљишта к.ч. број 32/32 и к.ч. број 32/35, а усвојен је захтјев тужитеља Р.Ч., да се утврди да је ванкњижни власник предметног објекта, а захтјев за упис права кориштења на земљишту је одбачен због ненадлежности суда; да је у „А“ листу зк. ул. број 3651 к.о Б.Л. уписана кч. број 32/32, кч. број 32/34 и кч. број 32/58, те кућа без земљишта која лежи на кч. број 32/13 (а мањи дио лежи на кч. број 32/35 из зк. ул. број 921 к.о. Б.Л.), која се састоји од трособног стана у приземљу, пословног простора у дограђеном дијелу и трособног стана на спрату са посебним улазом, подрума и тавана и да је тужитељ на стану у приземљу са пословним простором уписан као власник са 1/1 и да је у пл. број 1272/1 уписан као супосједник са 2/3

дијела на парцели кч. број 216/2; да је тужитељ поднио захтјев од 14.10.2014. године за прекид поступка за издавање грађевинске дозволе до правоснажног окончања поступка код Основног суда у Бањој Луци у предмету број 71 0 П 048274 11 П 2; и да је тужитељ тужбу у овој правној ствари поднио 6.11.2013. године.

Полазећи од утврђења да су поступци покренути пред Основним судом у Бањој Луци и управним органима тужених, који су вођени у погледу остваривања права тужитеља на некретнинама које је стекао по основу купопродајног уговора од 15.9.1991. године закљученог са Н.Г., окончани пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048274 11 П 2 од 24.10.2014. године, којом је утврђено да је тужитељ ванкњижни власник предметног објекта, а да је за окончање управног поступка био у обавези да достави тражену документацију ради поступања по његовом захтјеву, што он није учинио, првостепени суд је закључио, да нема основа у одредби члана 189. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", број 9/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске" број 17/93, 3/96 и 39/03 и 74/04, даље: ЗОО), за досуђивање накнаде штете тужитељу. Налазећи, да према члану 90. став 1. тачка а) тада важећег Закона о уређењу простора („Службени гласник Републике Српске“, број 84/02 до 53/07, тужитељ није ни могао поднијети захтјев за одобрење за грађење, без урбанистичке сагласности за коју је платио трошкове у износу од 49.700,00 КМ закључио је, да тужитељу не припада право на накнаду штете ни по овом основу, па је позивом на наведене законске одредбе захтјев тужитеља одбио.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења, али не и правне закључке у односу на одлуку за поврат средстава уплаћених туженом Граду Б.Л. па је, дјелимичним усвајањем жалбе тужитеља првостепену пресуду у том дијелу преиначио и тужбени захтјев усвојио, као у изреци пресуде. При том је нашао, да је доношењем рјешења о урбанистичким условима од 19.4.2007. године, накнада за уређење грађевинског земљишта одређена по другим критеријима, у односу на рјешење од 8.2.2001. године (на основу којег је тужитељ уплатио износ од 47.900,00 КМ) и да је тада (19.4.2007. године), отпао основ за наведену упату, а исти тужени је спорни износ стекао без основа (члан 210. ЗОО). У осталом дијелу је, прихватајући правне закључке првостепеног суда жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду у преосталом дијелу потврдио. Према становишту тога суда, како је тужитељ изградио објекат на градском грађевинском земљишту без одобрења за градњу, изграђени објекат има карактер покретне ствари и како је управни поступак за издавање одобрења за градњу прекинут (2003. године), а захтјев за легализацију објекта је одбачен (2010. године), јер тужитељ није доставио доказе на тражење управних органа, слиједом чега нема основа за одговорност тужених за накнаду предметне штете.

Одлука другостепеног суда у одбијајућем дијелу захтјева је правилна и законита.

Одредбом члана 154. став 1. ЗОО прописано је, да ко другоме проузрокује штету, дужан је надокнадити, уколико не докаже, да је штета настала без његове кривице. По ставу 3. овог члана, за штету, без обзира на кривицу, одговара се и у другим случајевима предвиђеним законом. У смислу одредбе члана 155. ЗОО штета је умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист). Према одредби члана 172. став 1.ЗОО правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Међутим, свака штета не мора увијек бити извор облигације на основу које за штетника настаје обавеза, а за оштећеног право потраживања накнаде штете. Да би постојала одговорност за накнаду штете потребно је, не само да неко лице претрпи штету, већ и да се остваре остале законске претпоставке за одговорност за штету (штетна радња на страни штетника, противправност штетне радње, узрочна веза између те радње и настале штете, субјективна или објективна одговорност штетника). Штетна радња је противправна ако је предузета противно законској норми, а ако је радња извршена у складу са законском нормом и са постојећим правним поретком, правни субјект који је извршио такву радњу не одговара трећем лицу за штету коју је оно претрпило. У том случају нису испуњени услови за досуђење накнаде штете (члан 154. став 1. у вези са чланом 155. ЗОО), јер нема основа да се лице које је поступало у складу са законом обавезује на накнаду штете и у случају кад је правно дозвољена радња тог лица довела до штетне посљедице.

Из чињеничног утврђења нижестепених судова произлази, да је тужитељ предметни стамбено пословни објекат изградио без грађевинске документације – бесправо, да је поменутом правоснажном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048274 11 П 2 од 24.10.2014. године утврђено, да је ванкњижни власник тог објекта и да се на темељу исте укњижио као власник објекта, без земљишта. Тужитељ је дакле, објекат стекао бесправном градњом, па је таквим поступањем које није у складу са Законом о уређењу простора (члан 69. став 1. и члан 89. став 1.), преузео ризик у погледу правне судбине предметног објекта.

Даље произлази, да је рјешењем надлежног органа Града Б.Л. од 8.2.2001. године тужитељу издата урбанистичка сагласност за изградњу предметног објекта, а тужитељ током поступка није доказивао да је у смислу одредбе члана 17. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“, број 109/05 до 63/11), водио управни спор због ћутања управе, поводом његовог захтјева за издавање одобрења за градњу објекта, него је поступак (по захтјеву тужитеља) прекинут закључком од 30.10.2003. године. Иста ситуација је и када је у питању закључак Одјелења за просторно уређење Града Б.Л. од 6.5.2010. године, којим је (због недостављања доказа о ријешеним имовинско правним односима у погледу земљишта), одбачен захтјев тужитеља за издавање одобрења за легализацију стамбено пословног објекта, а тужитељ није доказао да је против те одлуке покретао управни спор. Тужитељ је и 14.10.2014. године поднио захтјев за прекид поступка за издавање грађевинске дозволе, до окончања парнице у предмету основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048274 11 П 2.

У конкретном случају се, дакле, ради о управном поступку у којем су органи тужених на основу Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02) и Закона о уређењу простора (према чијој одредби члана 79. став 2, се урбанистичка сагласност не може издати грађанима и правним лицима, ако по прописима не могу бити власници тих грађевина), поступали по захтјевима тужитеља за издавање рјешења о урбанистичким условима и одобрења за изградњу предметног објекта. Радње органа тужених предузете у поступку доношења споменутих управних аката, нису противправне, него су предузете на основу законских овлаштења и позивом на предње наведене законе и на Закон о грађевинском земљишту, а парнични суд није овлаштен да испитује законитост тих аката у парничном поступку, њихова се законитост испитује у управном спору. Ни

оклоност, да тужитељ није остварио добит по основу предуговора о закупу пословног простора од 1.11.2005. године закљученог са предузећем А. д.о.о Б.Л., супротно наводима ревизије, не даје основа за закључак да се у конкретном случају ради о незаконитом раду органа тужених, јер тужитељ није доказао да су остварене напријед наведене претпоставке за тражену накнаду штете.

Све напријед наведено, не даје основ за закључак да је поступање органа тужених, поводом захтјева тужитеља за давање одобрења за изградњу предметног објекта и одобрење за легализацију истог, незаконито. Осим тога, ни свако неправилно поступање правних лица у оквиру њихових законских овлаштења, не доводи до права на накнаду штете, јер њихови органи који у оквиру својих овлаштења доносе акта, не могу бити одговорни ни у ситуацији кад погрешно тумаче или погрешно примијене законску норму.

И према новијој судској пракси, која је прихватила праксу Европског суда за људска права, одговорност за штету усљед рада законодавних, судских и извршних органа власти, процјењује се на основу правног стандарда постојања „довољно озбиљне повреде“, а кривица се не помиње као посебна претпоставка одговорности, него као један од фактора који се узима у обзир при процјени, да ли је повреда довољно озбиљна. Како тужитељ provedеним доказима није доказао да у поступању органа тужених има елемената „довољно озбиљне повреде“, супротно наводима ревизије, и по оцјени овог суда, у конкретном случају није остварен садржај наведеног правног стандарда, као претпоставке одговорност тужене за штету по основу одредбе члана 172. ЗОО).

Нижестепени судови су изведене доказе оцијенили на начин прописан у члану 8. ЗПП, а другостепени суд је оцијенио жалбене наводе који су од одлучног значаја (члан 231. ЗПП) и наводе у погледу пропуста земљишно књижне канцеларије, да у вријеме када је тужитељ предметне некретнине купио од Н.Г., упише носиоце права кориштења земљишта у „Ц“ листу зк.ул. број 3561 к.о. Б.Л., о чему побијана пресуда садржи ваљане разлоге засноване на одредби члана 6. Закона о основним својинско-правним односима („Службени лист СФРЈ број 6/80 и 36/90, те „Службени гласник Републике Српске“, број 38/03). Уосталом тужитељ (осим вербалне тврдње), суду није пружио ни један доказ да је претрпио штету из тог основа.

Другостепени суд је, супротно наводима ревизије, пресуду образложио на начин прописан чланом 191. став 4. ЗПП, о одлучним чињеницама је дао ваљане разлоге и навео је материјалне прописе на којим је засновао побијану одлуку у одбијајућем дијелу тужбеног захтјева, па се ревизиони наводи у овом правцу указују неоснованим.

Насупрот наведеном, побијана одлука у усвајајућем дијелу тужбеног захтјева, заснована је на погрешној примјени материјалног права.

У смислу одредбе члана 210. ЗОО, до стицања без основа долази када је дио имовине једног лица прешао у имовину другог лица, а за тај прелаз не постоји правни основ у правном послу или закону, кад се прими нешто с обзиром на основ који се није остварио, или кад се прими нешто с обзиром на основ који је касније отпао. Стицањем без основа настаје облигациони однос између обогашеног и осиромашеног лица и за обогашеног се ствара обавеза враћања неосновано примљеног, под условима

утврђеним законом, што је у складу са правилом да се нико не може обогатити на штету другог.

Сагласно одредби члана 92. став 1. Закона о уређењу простора, грађевине изграђене или започете без одобрења за грађење не могу бити прикључене на инсталације комуналне и друге инфраструктуре (водовод, канализација, електровод...), а власници тих грађевина немају право на накнаду у случају уклањања грађевине на основу одлуке надлежног органа. По ставу 2. овог члана, за бесправно саграђене грађевине може се накнадно прибавити урбанистичка сагласност и одобрење за грађење, уколико грађевина својом намјеном, величином, положајем, функцијом и другим испуњава, у смислу овог закона, услове за добијање урбанистичке сагласности, односно одобрења за грађење, а према ставу 4. истог члана општина ће својом одлуком регулисати статус бесправно изграђених грађевина које не испуњавају услове из става 3.

Према утврђењу нижестепених судова, дана 8.2.2001. године тужитељу је издата урбанистичка сагласност за изградњу предметног стамбено пословног објекта –предвиђена одредбом члана 69. Закона о уређењу простора, којим је за уређење земљишта, утврђена накнада у износу од 49.700,00 КМ и тужитељ је исту уплатио дана 24.9.2001. године. Како тужитељ није доказао право својине на земљишту на којем је саграђен објекат, 19.4.2007. године издата му је урбанистичка сагласност за легализацију наведеног објекта (члан 92. Закона о уређењу простора). Тачком III став први изреке тог рјешења прописани су елементи за утврђивање накнаде за трошкове уређења грађевинског земљишта, а према ставу другом исте тачке изреке истог рјешења, коначна висина трошкова уређења и ренте „биће утврђена на основу изведбеног пројекта у поступку издавања одобрења за грађење“.

Када се предње наведене законске одредбе и чињенично утврђење нижестепених судова има у виду, по оцјени овога суда, погрешан је закључак другостепеног суда, да је доношењем рјешења о урбанистичким условима од 19.4.2007. године, уплата на име уређења грађевинског земљишта на основу урбанистичке сагласности од 8.2.2001. године извршена на основу правног основа који је накнадно отпао. Ово из разлога што рјешењем од 19.4.2007. године нису утврђени ни сви елементи за обрачун накнаде и што је оно у односном дијелу упућујућег карактера, јер предвиђа утврђивање накнаде на основу изведбеног пројекта у поступку издавања одобрења за грађење, који елементи у вријеме доношења наведеног рјешења нису били познати, па истим нису ни одређени. С обзиром на наведено и на чињеницу да тим рјешењем није стављено ван снаге раније рјешење од 8.2.2001. године, на што се с правом указује у ревизији туженог Града Б.Л., према оцјени овога суда, наведена рјешења – у дијелу у којем се говори о наведеној накнади, за сада, представљају правно јединство.

Код оваквог стања ствари, све док се не донесу законом предвиђене одлуке о легализацији предметног објекта (којим би сагласно тачки III став први изреке рјешења о урбанистичким условима од 19.4.2007. године, била одређена (коначна) предметна накнада или о евентуално одбијању тог захтјева тужитеља, уплаћени износ накнаде за уређење грађевинског земљишта, чије се враћање овдје тражи, нема карактер уплате у корист туженог Града Б.Л. а на терет тужитеља - без правног основа, нити је отпао основ за испуњење обавезе тужитеља о уплати наведене накнаде.

Из свих наведених разлога, а на основу одредбе члана 248. ЗПП и члана 250. став 1. истог закона, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Када суд преиначи или дјелимично преиначи одлуку против које је поднијет правни лијек, сагласно одредби члана 397. став 2. ЗПП, одлучиће о трошковима цијелог поступка. Трошкови се досуђују према успјеху у парници. Странка која у цјелини изгуби спор дужна је да противној страни накнади трошкове, а у случају дјелимичног успјеха накнађује се само сразмјерни дио трошкова (члан 386. став 1. и 2. ЗПП). Тужени Град Б.Л. је успио у овом спору, а трошкови поступка које је имао били су нужни (члан 387. став 1. ЗПП). Другостепени суд је правилно трошкове првостепеног поступка овог туженог обрачунао у износу од 8.125,00 КМ, па како његова ревизија усвојена, досуђена му је накнада трошкова првостепеног поступка у наведеном износу и трошкови ревизионог поступка у износу од 3.750,00 КМ, што укупно износи 11.845,00 КМ.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић